

K 7/M 45

120000868966

ОЛЕН ФЕСТИВАЛ
МУЗИКАЛНИ ДНИ

1975 Г. РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

ХV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1975

Посветен на 30 годишнината от победата над
фашистка Германия

К О Н Ц Е Р Т
Колегиум за камерна музика
при Главна дирекция „Българска музика“

Художествен ръководител з. а. ВАСИЛ ЛОЛОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868966

31 март — понеделник
19,30 часа
Зала — Дом на културата

448131

МОЦАРТ — Дивертименто за духов клавирен квинтет

Largo — Allegro moderato

Larghetto

Rondo: Allegro

ШОСТАКОВИЧ — Клавирен квинтет оп. 57

Preludium: Lento

Fuga. Adagio

Scherzo. Allegretto

Intermezzo. Lento

Finale. Allegretto

АЛ. РАЙЧЕВ — Симфония № 5

Allegro moderato

Adagio

Allegretto

СЪСТАВ:

Александър Илчев — цигулка
Посиф Раднонов — цигулка
Драгомир Захариев — виола
Анатоли Кръстев — виолончело
Енчо Радуканов — контрабас
Георги Спасов — флейта
Николай Коларов — обой
Димитър Димитров — кларинет
Петър Коцев — фагот
Любен Миролесков — валдхорна
Виктор Чучков — пиано

Колегиумът за камерна музика под ръководството на з. а. Васил Лолов е създаден през 1968 год. Това не е камерен оркестър, а камерен ансамбъл, в който инструментите от струната, дървена и духова групи имат самостоятелна роля.

В основата си ансамбълът е нонет, притежаващ богати възможности за подсилване и комбиниране на звученето във връзка с изискванията на партитурата на едно или друго произведение. Концертите на Колегиума за камерна музика предизвикват голям интерес сред музикалната публика. Множеството положителни отзиви на критиката, появили се във вестници и списания, говорят за неговите безспорни успехи.

Колегиумът за камерна музика е съумял да разреши основни проблеми на камерното музициране. Достигнати са единномислие, техническа и звукова спойка, стилова чистота и унификация на техническите средства. Колегиумът изпълнява произведенията от своя репертоар с тънък музикален вкус, майсторски и с артистизъм. За всичко постигнато голяма заслуга има неговият художествен ръководител з. а. Васил Лолов, който се разкрива в камерната музика, като музикант и специалист от висока класа. При осъществяването

на своите замисли, той се опира на талантливите изпълнители, участващи в ансамбъла.

Колегиумът за камерна музика наред с известни български състави и изпълнители взема участие във всички крупни мероприятия в областта на културния живот, в музикалните празници и фестивали. Ансамбълът е направил много записи за Радио—София, а също произведения в негово изпълнение са издадени на грамофонни плочи от „Балкантон“.

Колегиумът за камерна музика с голям успех е гастролирал в Полша и СССР. В своите отзиви специалистите от тези страни нареждат състава в числото на признатите вече камерни ансамбли.

ВАСИЛ ЛОЛОВ е роден през 1913 год. От ранна възраст той започва да свири на цигулка. След това постъпва в Музикалната академия в София в класа на проф. Никола Абаджиев, която завършва с успех през 1933 год. Като студент участва в създаването на диригентски клас. След завършването на Музикалната академия В. Лолов работи като концертмайстор в оркестъра в Перник, след това в театър „Одеон“ и в Софийската народна опера. Намирайки се на специализация в Берлин, той учи композиция при Херман Вунш, а цигулката при Карл Фройнд. След завръщането си в България, той работи като концертмайстор и асистент-диригент в Софийската народна опера. През 1943 г. В. Лолов организира струнен квартет с който концертира 6 години.

Паралелно със своята концертна дейност, Васил Лолов работи много като композитор. Той създава произведения за цигулка и пиано, за цигулка и оркестър, пише сюити за оркестър, концерти, детски песни, камерни произведения, музика към драми, занимава се с обработка на народни песни. Той е изнесъл 80 самостоятелни концерта като цигулар, участва в 100 симфонически концерта и 300 оперни спектакли като диригент. . . Зад тези цифри се крие всекидневен труд на влюбения в своята професия музикант, ръководен от желанието да поднесе на слушателите високо художествено изкуство, възпитавайки у изпълнителите и слушателите вкус към прекрасното, да разшири репертоара от изпълнявани произведения и преди всичко да пропагандира българското музикално творчество.

След своята практика на симфонически и оперен диригент, през 1968 год. създава Колегиума за камерна музика, с който като негов художествен ръководител с голям успех концертира в България и чужбина.

За заслуги в развитието на българската музикална култура, Васил Лолов е награден с ордените „Кирил и Методий“ I и II степен и ордена „Народна република България“ III степен, а така също е удостоен със звание то заслужил артист на НРБ.

МОЦАРТ — Дивертименто за духов клавирен квинтет. Камерно-инструменталното творчество на Моцарт крие в себе си неизчерпаема съкровищница на музикална красота. Дивертиментото за духов клавирен квинтет е белязано с високо художествено майсторство, богатство на съдържанието и изключителна сила. За него е характерно активното участие на всички инструменти в изложението и развитието на тематичния материал, при едно равностойно третиране на всеки от тях.

Първата част на Дивертиментото започва с бавно встъпление (Ларго), напомнящо симфоничните въведения на Моцарт. Алегрото е искрящо, жизнерадостно по характера на своето звучение. С изключителен блясък и брилянтна техника се отличава партията на пианото.

Излагането на тематичния материал във II част е по верено предимно на духовите инструменти, а пианото изпълнява акомпанираща роля. Първата тема е изложена в обой и фагот и се отличава с особена кантиленност и изящество на мелодичната линия.

Във финалната част — Рондо — доминира един непрекъснат красив диалог между духовите инструменти и пианото. Тук, както и в целия квинтет личи почерка на зрелия Моцарт, гениален творец във всички музикални жанрове.

Клавирният квинтет в сол минор оп. 57 е написан от ШОСТАКОВИЧ през 1940 год. За първи път е изпълнен на 23.XI същата година в Москва от автора и струнния квартет „Бетовен“. За този квинтет на Шостакович е присъдена държавна премия I степен за 1940 год. От

своята премиера до днес тази майсторска камерна творба заема заслужено място в концертния репертоар на клавирни квинтети.

Квинтетът има своеобразна конструкция състояща се от пет части: Прелюд, Фуга, Скерцо, Интермеццо, Финал. Като първа и втора част на произведението композиторът използва формите прелюд и фуга. Двата ограждащи дяла на Лентото, изградено в триделна форма, по своето звучене са самоуверени и пълни със сила. В средния дял на първата част прозвучава една весела тема, от която произлиза и темата на следващата част. Във фугата се проявява голямото полифонично майсторство на Шостакович. В експониращия дял шест тактовата тема на фугата се провежда шестгласно (в засурдинения щрайх и два пъти в пианото), а в разработъчния (щрайх без сурдини) тя е разделена на мотивни части и се явява във всички гласове в аугментиран и диминуиран вид. Развитието на фугата постепенно се изгражда, започвайки от суровия и умозрителен на главната тема и чрез няколко градации достига патетично звучене, чиято връхна точка е прозвучаването на главната тема от Прелюда. Репризата (отново щрайх под сурдина) съединява две теми — главната тема от I част и фуговата тема, в едно общо развитие.

Брилянтни етюдови пасажии танцувална мелодика отличават III част Скерцо, в чийто стил се чувства влиянието на Шуберт и практиката на Шостакович, в концертния жанр. В своето изграждане тази част на квинтета има чертите на високо виртуозен концерт. Чувствува се близостта ѝ с клавирния концерт на композитора от 1951 год.

V част — Финалът продължава блестящия виртуозен характер на скерцото. Устремният ритъм на галоп довежда развитието до кулминационната точка на финала.

Между бързите трета и пета част контрастира интермеццото, в чието полифонично изграждане се чувства близост с фугата. По композиционна техника то прилича на пасакалия. Главната тема се развива от кратък начален мотив и изгражда в широки линии една монументална звукова картина.

АЛЕКСАНДЪР РАЙЧЕВ — Симфония №5 е написана за камерен състав (духов квинтет, струнен квинтет и няколко ударни инструменти), в който всеки участник е третиран и като солист. Тази втора по ред камерна симфония на композитора прозвучава за първи път през 1972 год. и още същата година е удостоена с Димитровска награда.

Симфонията е изградена като тричастен цикъл и в нея авторът е използвал монотематична техника. За тази последна симфония на Ал. Райчев е характерна лиричната тенденция, формирала се постепенно в симфоничното му творчество. Още в средата на 60-те години. В цялостното драматургично изграждане на симфоничния цикъл особена роля играе характерният ланттембър на блокчето с разнообразни метроритмични варианти, един от които има функция на лайтритъм.

I част на симфонията е изградена в сонатна форма, с изразени съвременни тенденции. Експозиционния дял се състои от 4 епизода със самостоятелен музикално-тематичен материал, контрастни по своята образност. В разработката на симфонията се оформят ясно още два епизода, а в репризата отново затвърдява материала от експозиционния дял. Така сонатната структура на първата част се възприема по-скоро като съставена от епизоди, което вероятно е обусловено от лиричната концепция на цялото произведение.

Бавната втора част на симфоничния цикъл, изградена като пасакалия е написана в триделна форма от репризен тип. Нейната основна тема има старинен колорит и е в хипофригийски лад. Тя се излага четири пъти в първия дял, който е с подчертан лиричен характер. Средният дял е драматичен и в него основната тема в своето вариантно развитие придобива тревожно, сурово звучене.

За тази част са характерни тоналната неустойчивост и появата на нови хармонични елементи (целотонност, ладът тон полу тон).

Подчертаните образни контрасти са присъщи за развитието на третата част на симфонията. Образната пестрота и структурна неустойчивост в разгръщането на финала оказват влияние върху характера на ладохармоничното изграждане. Авторът завършва последната част с почти буквална реприза от първата част на симфонията.

